
G1. Holte den 11. marts 2014.

Kære Jan Fagerlund

Rigtig mange tak, fra min datter Charlotte Falk-Jensen og undertegnede, for en dejlig stemningsfuld aften i Hvidsten Kro's store annekssal, onsdag den 5. marts 2014.

En stor tak for "Niels Ebbesens Venners medalje".

Efter min opfattelse vel nok den største ære der kan overgå en, at modtage en anerkendelse af, at man er fulgt i "væbneren Niels Ebbesen til "Norrning Riis"", hans fodspor.

Min krigskammerat Svends tale var interessant og spændende, flot og tydelig.

Vi kæmpede for det samme land, i den samme krig, men havde hver vore specialopgaver.

Det var et uhyre lydhørt og roligt publikum.

Hvidsten Kro er jo en dejlig kro, og sikke en masse antikviteter, men man gribes af en hvis vemod ved at tænke på hvilken skæbne disse modige landsmænd fik.

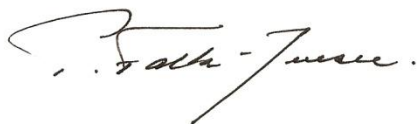
I forbindelse med afslutningen af mit indlæg fik jeg desværre ikke de sidste linier med. (Mindeord).

Nu sender jeg talen til dig så du kan se hvd jeg ville have sagt. (Jeg skal ikke have den igen).

Vedlagt: Indmeldelsesoplysninger samt kr. 150.- i check 1/ Nordea.

Tak for en dejlig aften.

Mange venæige hilsener også til de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

P. Falk-Jensen

I

Povl Falk-Jensens tale til "Besryrelsen for Niels Ebbesens Venner den 5/3-2014, på Hvidsten Kro.

En stor tak til bestyrelsen for "Niels Ebbesens Venner" for den glæde den har beredt mig ved at vise mig den ære at optage mig i kredsen af "Niels Ebbesens Venner".

Dannebrog vajede fra gårdens flagstang, den pågældende dag, som det iøvrigt gjorde det i de følgende 10 år, på vore nationale, familiemæssige fest og sørgedage. Det var den 26. juli 1920, den dag min tvillingbroder Per og jeg kom til verden, Per 1/2 time før end jeg. Den 31/3-1930 gik fader fra gården. Flaget blev pakket omhyggeligt væk.

Dannebrog, der var af stor størrelse, var på flagdugen forsynet med påskriften 10. juli 1920: Genforeningsdagen, den dag kong Chr. X red over grænsen til det tilbagevendende stykke Sønderjylland.

Fader var på det pågældende tidspunkt medlem af Folketinget og deltog i den anledning i højtideligheden. Hvert Folketingsmedlem modtog et flag, som det ovenfor beskrevne.

Omkring 1 1/2 km. væk i v.n.v. retning, i landsbyen Herfølge, lå vor sognekirke, fra 1200 tallet.

På dens kirkegård ligger tre af mine fire søskende, de to døde som meget små.

På den gamle kirkegårdsmur, tæt ved indgangen til kirke og kirkegård, sidder en mindeplade, hvorpå står øverst: 29. august 1807. Teksten handler om det danske Landeværns nederlag mod Wellingtons tropper ved "Skillingskroen" nær for Køge by.. Teksten slutter: Svigtede kun modige.

Premierløjtnan Ulrich Rist, min moders forfader, fortsatte her kampen, med den hårde kerne af hjemmeværnet, efter hovedstyrkens nederlag nord for Køge. Han blev såret.

Af den samme slægt, en generation senere, deltog officersaspirant, senere oberst Peter Frederik Rist i Poul Scharffenbergs 8. brigades 9. og 20. regimenters modangreb foran Dybbøl den 18. april 1864. Han blev såret.

I 1930 flyttede familien til Frederiksberg.

Som 13 årig blev jeg medlem af "Det danske Spejderkorps" (de gule spejdere).

Den 13. maj 1939, da jeg var omkring 18 3/4 år gammel, blev jeg indkaldt til militæret: Luftværnsartilleriet: lo A.A. 3. batteri med kaserne på Artillerivej.

Den 7. februar 1940 afgik jeg, som kornet, fra Artilleriets Befalingsmandsskoler på Baadsmadsstrædes Kaserne. (i dag Christi-ani).

Derefter blev jeg beordret til mit rekrutbatteri ved Røde Kro i Sønderjylland, men i Esbjerg omdirigeret til Aarhus. Her gjorde jeg tjeneste på Langelandsgade Kaserne til 31/3-1940, hvor jeg havde fået orlov for at tiltræde en stilling i "Bikuben", spa-rekasse.

Den 9. april 1940 oplevede jeg som en sorgens, skammens og vren-dens dag.

Natten til 9. april sov jeg hjemme. Fader og jeg vågnede tidligt om morgenen ved støjen fra de overflyvende fjendtlige bombema-maskiner

Fader der på det tidspunkt var folketingsmand, for de konservati-ve, sagde: "Nu skyder de vore soldater i Sønderjylland", hvor kunne han vide det? Formodentlig fra et møde i Folketinget den 8. april 1940 om aftenen.

Det har altså været en regeringsbeslutning at soldater fra vore sønderjyske garnisoner skulle udgøre spydspidsen i regeringens forsøg på at få befolkningen og vore allierede magter til at tro at Danmark kæmpede. Vore soldater måtte end ikke grave sig ned, for ikke at provokere fjende.

Tyskerne var slt ikke interesseret i Danmark, derimod i Aalborg lufthavn, som skulle bruges som udgangspunkt for angrebet på Norge.

Fra den 3. - 26. juli 1941 aftjente jeg min skyldige tjenestetid på Randers ny Dragonkaserne. På hjemvejen aflagde jeg besøg på "Hvidsten Kro".

Her stod jeg, uddannet til at forsvare mit land.

Danmark havde en regering der ikke blot bøjede nakken, men bered-villigt kastede sig fladt ned på jorden og ovenikøbet roste fjen-den for hans storslåede sejr.

Derefter meddelte fjenden at den "danske Værnemagt" trådte i for-bindelse med den "tyske Værnemagt".

Efter 10 års nedprioritering af det danske forsvar kunne vi end ikke have opstillet et troværdigt neutralitetssvårn.

Hvad skulle jeg gøre? Hvad kunne jeg gøre?.

Et forsøg på, sammen med en kammerat, at befri de kommunistiske fanger i Horserød var nær endt i en katastrofe for os.

Alene organiserede jeg et overfald på "Frikorps Danmark" under et hvervemøde, under korpsets orlov, i sept. okt. 1942, kort efter statsminister Buhls antisabotagetale 2. september 1942.

Det var en meget betinget succes.

Det duede ikke. Der skulle mere til.

I sommeren 1943 gik jeg ind i den illegale organisation "Hjemmefrontens afdeling for sabotage.

Med baggrund i en længevarende sygdom melding kom jeg på en gård i Nordsjælland hvor jeg udnyttede fritiden til at oprette illegale grupper, underviste i våbenlære, nogle aftener tog jeg til byen for at arbejde med sabotagegruppen.

Det var på dette tidspunkt at jeg foreslog at sabotagegruppen brød ud og kaldte sig "Niels Ebbesen". Jeg brugte historien som argumentation, men der var lige oprettet en sabotageorganisation der kaldte sig "Holger Danske".

Navnet gjorde mindre til sagen, den måde vi førte krig på var Niels Ebbesens. "Slå til og væk".

I slutningen af 1943 gik jeg sammen med 10 - 15 mand over i den langt mere slagkraftige sabotageorganisation "Holger Danske".

Vi måtte konstatere at der skulle "skrappere lud til skurvede hoveder".

Kampen skærpedes, i marts måned blev "Hvidsten-gruppen" taget, godt hjulpet af stikkere. Den 29/6 s.a. blev gruppen henrettet. Jeg var blevet næstkommanderende i "Holger Danske"s afdeling "John", sidst i juli måned blev jeg leder af denne afdeling.

Den 10. november 1944 blev afdelingen revet op af Gestapo.

Næstkommanderende samt to gruppeførere og 4 mand blev taget.

To dødsdomme, ændret på grund af henrettelsesstop, alle sendt i K.Z.-lej. Afdelingen ophørte med at eksistere.

Undertegnede oprettede en ny afdeling "Eigil" der fortrinsvis tog sig af forrædere. Afdelingen fungerede krigen ud uden tab.

Det er vemodigt, men med stolthed, at være på Hvidsten Kro, hvor så mange gode, modige landsmænd, fra kroen og oplandet levede, arbejdede, kæmpede og døde i kampen for Danmarks Frihed.

G1. Holte, den 3. marts 2014.

Povl Falk-Jensen

Povl Falk-Jensen